

המכונה הגדולה

קאָן איכאל אלמן

בנובמבר ? בולדוג : (מוציא פנקס מכיסו) את כל מי שהכיתי, או את מי הכיתי בין השאר ?
התובע : את מי הכית בין השאר ?
בולדוג : (מעין פנקס) בין השאר הכיתי את ירמיהו קורה, עתונאי.
בולדוג : בין השאר הכיתי את ירמיהו קורה, עתונאי.
התובע : לשם מה הכית אותו ?
בולדוג : קבלתי פקודה לשכנע אותו לומר "כן".
התובע : הוא סרב להגיד "כן" ?

בולדוג : הוא אמר שלעולם לא יגיד "כן", אבל לאחר שהענקתי לו (מעין פנקס) עשר מכות זוויתיות ושלוש עשרה מכות אנכיות במגלבי, הוא אמר "כן".
השופט : אתה בטוח שהוא אמר "כן" כתוצאה מן המכות שלך ?
בולדוג : בהחלט. אלמלא כן לא הייתי מכה אותו. זה לא נעים, להכות אנשים. אני אדם עדין נפש ויש לי בבית ילדים רכים.

השופט : אני מנסה להשתכנע כי אמנם המכות הן שגרמו לנאשם שיגיד "כן". האם היו עדים להלקאה ?
בולדוג : כמובן. שני החברים שהחזיקו בידי וברגלי של הנאשם.
השופט : האם אפשר להביא לכאן את שני העדים האלה ?
התובע : אפשר ואפשר. אבל אם כבוד השופט יעיין במוצג שאניש לו, ייתכן מאוד כי לא יראה עוד צורך בהזמנת עדים נוספים.
השופט : אני נכון תמיד לעיין בכל מוצג.

התובע : ברצוני להגיש לבית הדין הנכבד את המוצג מספר שלושה — גבו של הנאשם. (השוטרים מסירים מעל גרי את כותנתו, ומפנים את גבו אל השופט) סנור בולדוג, הווא להכביר לכבוד השופט את מהותם של הסימנים הכחולים והאדומים הללו.

בולדוג : זה סימן של מכה זוויתית. מכה זוויתית היא מכה כזאת (נוטל סרגל מעל שולחן השופט ומנחית מכה עצומה על גבו של גרי)
גרי : (צועק) כן ! כן ! כן !!!
השמש : (קורא) שקט בבית המשפט !

בולדוג : וזו צלקת של מכה אנכית. מכה אנכית היא מכה כזאת. (מנחית מהלומה נוספת על גבו של גרי)
גרי : אני מודה ! אני מודה ! אני מודה !!!
השמש : שקט בבית המשפט !

השופט : אני מודה לך מקרב לבי, סנור בולדוג, על ההדגמה המעניינת והמאלפת הזאת. אתה חופשי לשוב אל אשתך ואל ילדיך הרכים.

בולדוג : (בצעור) אל ילדי, אבל לא אל אשהי, כבוד השופט.
השמש : (משתתף בצער) אתה אלמן ?

התובע : פנה אל השופט. מה מקצועך ?
הופ : זייפן.
השופט : זייפן ?
התובע : סנור הופ הוא הזייפן הרשמי. לא כן, סנור ?
הופ : (בגאווה) לאחר שעסקתי שנים רבות במקצוע, כאדם פרטי, יש לי הכבוד והעונג להעמיד את אמנותי ונסיוני לרשות האומה.

התובע : (מראה להופ את המוצג א') האם זייפת מיסמך זה ?
הופ : כן, סנור.

התובע : כבוד השופט, זה המיסמך שנגנב, כביכול, מן המוסד הציבורי והנושא עליו את חתימת האישיית הציבורית הידועה.

השופט : (מרים את המיסמך ובודק אותו) המיסמך הזה מזוייף ?

התובע : הוא זייף על-ידי סנור הופ בתוקף תפקידו כזייפן רשמי.

הופ : עבודה נקיה, כפי שכבוד השופט יכול להיווכח בעצמו.

השופט : אך כן ? זה משנה במידה מרובה את פני הדברים.

התובע : אני שמח שכבוד השופט הגיע למסקנה זו. (מראה להופ את המוצג ב') זה מוצג מספר שניים. האם זייפת גם את המיסמך הזה ?

הופ : בהחלט.

התובע : וזאת התעודה שעליה הועד בשבועה כי היא העתק מזוייף ומסולף של המוצג הראשון, שגם הוא מזוייף. קודם סענתי כי שני המיסמכים זוייפן על ידי הנאשם. עכשיו ברור כי הם זוייפו על ידי סנור הופ.

השופט : זיוף מוצלח ביותר, סנור. איחולי הלבביים.

הופ : תודה רבה, כבוד השופט. אני גאה מאוד על עבודתי. זה לא היה קל, להשיג זיוף של זיוף של זיוף.

השופט : אני מעריך מאוד את מומחיתך, סנור הופ.

הופ : אם יהיה לכבוד השופט אי-פעם צורך באיזה שרות מקצועי משובח, הופ עומד תמיד לרשותו. (נותן לשופט את כרטיסו).

ירמיהו (גרי) קורה, עתונאי צעיר, מגלה תעודות המוכיחות כי אישיות ציבורית חשובה מעלה באמון. הווא מקוה, הוזות לתגלית הזאת, ליהפך למעין גיבור לאומי. אולם, כפי שמתאר לפנינו ירדו מיכאל, מופעלת נגד גרי מכונה גדולה מאד, מנגנון אדיר כח ואכזרי. לאחר הקרה משטרית הוא מובא במצב של התעלפות, לבית המשפט. זהו קטן מן המחזה האחרון של מיכאל אלמן.

(בתא הנאשמים — גרי, שוטר עומד מאחוריו. מול התא — התובע ולידו מפקח משטרה. בתוך השופט ולידו השמש).
התובע : (מסיים את דבריו)... בסיכום, כבוד השופט, ברצוני לחזור ולמנות את שני הפשעים אשר הנאשם בצע, כפי שהוכחתי — אני מקוה, פשע ראשון: הוא גנב תעודה — מוצג מספר אחד (מרים את התעודה בידו) — תחומה בידי אישיות ציבורית חשובה וחפה מכל פשע, אשר לא יהיה זה הוגן אם נזכיר פה את שמה. אחר ביצע הנאשם פשע שני: הוא זייף כוודון, על העתק מסולף — מוצג מספר שנים (כנ"ל) של התעודה, את חתימתה של האישיית שהוכרתי. מדוע עשה זאת הנאשם ? כדי להעליל ולהשמיץ, כדי לזכות בפרסום זול. אני דורש, על כן, להעניש את הנאשם ירמיהו קורה בכל חומר הדין.

השופט : זה היה נאום מבריק, אדוני התובע... הנאשם, אתה רוצה להשיב ?
 (גרי אינו מסוגל להגיב. השוטר מרים את ראשו ונחית לו לצנחה. הראש נע לצדדים).

התובע : הנאשם, השומר על שתיקה אילמת, במסווה של התעלפות, ואשר סרב, תוך זדון, להיעזר בסניגור, מאית: "לא, כבוד השופט, אין לי מה להגיד".

השופט : אם כך הדבר, ניגש לקריאת פסק הדין. הוא קצר ביותר: הנאשם נמצא חייב בשתי האשמות — אלף, גניבת מיסמך רשמי ובתי, — זיוף מיסמך רשמי. אני דן אותו לתחוש מאסר.

התובע : (נדחם, מלפפה) חודש מאסר ! הוא יצא מדעתו !

המפקח : (לשוטר) הם רצו שלוש שנים לפחות.
התובע : (למפקח) אין ברייה — סעיף שלוש מאות ושלושה עשר ! לך הבא לכאן את בולדוג והופ. (לשופט) כבוד השופט, אני מבקש להגיש פקודת ערעור מירי על פסק הדין. (המפקח יוצא).

השופט : אתה דורש עונש כבד מהטלתי ?
התובע : לא. אני מבקש להוכיח כי הנאשם חף מפשע ויש לזכותו !

השופט : זהו צעד מוזר ביותר, שקטיגור הופך סניגור. במקרה זה, זה הצעד ההגיוני ביותר שאנו יכולים לנקוט. אני רוצה לאסור את הנאשם לתקופה ממושכת; זאת אוכל לעשות רק לפי החוק המיוחד, סעיף שלוש מאות ושלושה עשר, פסקה גימל. לפי פיססה גימל יכולה התביעה הכללית לצוות על מאסרו, לתקופה בלתי מוגבלת, של כל אורח שלא עבר עבירה.

השופט : אבל האיש הזה אמנם עבר עבירה. בעצם, שתי עבירות.

התובע : על כן אין החוק המיוחד חל עליו, מכיוון שהוא מתייחס אך ורק לאנשים שברור כי הם חפים מכל פשע ואין נגדם כל הוכחות.

השופט : (מחייך) אתה, עכשיו שוב מבין, אתה רוצה להוציא זכאי כדי שתוכל לאוסרו שוב מיד, לפי החוק המיוחד. צעד נבון. תכסיס מופשטי מחוכם.

התובע : רוב תודה, כבוד השופט.
השופט : אבל קוץ אחד יש באליה. אתה עצמך הבאת כאן הוכחות חותכות להאשמתו של הנאשם. לאור הוכחות אלה אינני יכול, כמובן, לזכותו.

התובע : אני אוכיח מיד, ברשות בית הדין, שההוכחות שהבאתי היו מזויפות, והעדויות — עדויות שקר.
השופט : אה, זה ישנה את המצב מן הקצה אל הקצה. אם תוכיח זאת, אשמח לשחרר את הנאשם. אם לנאשם אין התנגדות, וכל לברר מיד את הערעור. הנאשם, אתה גותל את הסכמתך ?
 (השוטר מרים את ראשו של גרי. הראש צונח על צדה).

התובע : הנאשם, העומד במריו ושומר על שתיקה עוינת, מאותת בראשו: "כן, כבוד השופט, אני מסכים".

השופט : הערעור מתחיל.

התובע : ברשות בית הדין אביא שני עדים אשר יהרכו כליל את כל טענותי הקודמות.

השופט : השוטר ניתנת בשמחה.

התובע : תודה, כבוד השופט. העד הראשון: סנור * הופ.

שמש : (יוצא, קורא בפרודור) סנור הופ !
 (המפקח מכניס את הופ. האחרון הוא כבן חמישים, קצר קומה, קרח, ממושקף. הוא עושה רושם של איש מדע).

התובע : נא להישבע.
הופ : אני נשבע באלוהים לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.
התובע : מה שמך ?
הופ : אברהם ברנרד הופ.

בולדוג : לא, כבוד השופט. אני גרוש.
השופט : (מבין) צר לי מאוד לשמוע שאשתך עזבה אותך.
בולדוג : להיפך, כבוד השופט. אני עובתי אותה. היא היתה מכה אותי בלי רחמים. (הוא יוצא)
השופט : פסק-הדין יינתן מיד. (ברגש) לפנינו דוגמה של שרירות אכזרית. לפנינו מקרה מחפיר של זלזול בזכויות האדם, של פגיעה בכבוד בית הדין. ראינו מוזימה מכוערת שמטרתה האחת היא עיוות הדין.

התובע : (למפקח, בעליונות) הצלחנו ! הוא מוכה אותו !
השופט : אין ספק כי הנאשם הוא אדם ישר ואורח נאמן, שלא חסא ולא פשע. למרות זאת, לא היססה המשטרה להפעיל את מכונת התופת שלה, המורכבת מתובעים מושחתים, זייפנים ואינקביזיטורים, כדי לדכא עד עפר את האיש החף מפשע ולרמוס אותו מבלי רחם.

מיכאל : היוד !
השמש : שקט בבית המשפט !

השופט : אי לזאת אני מוצא את הנאשם זכאי בדין ומצווה על שחרורו המידי. (לתובע, בחיין) אדוני התובע, עכשיו הוא שלך.
התובע : תודה, כבוד השופט.
המפקח : (לשוטרים) קחו אותו את-נוודעיים-לאן. (השוטרים מוציאים את גרי מבית המשפט).

השופט : תודה רבה, סנור הופ.
התובע : תודה רבה, סנור הופ. אתה חופשי ללכת. (הופ יוצא) העד הבא: סנור בולדוג.

השמש : (יוצא לפרודור, קורא) סנור בולדוג ! (בולדוג נכנס, ברגש בעל גוף עצום. פניו מסבירים את כינויו).
השופט : האם בולדוג הוא שמך האמתי ?

המפקח : (קם) כבוד השופט, אני מפקדו הישיר של סנור בולדוג. בעקב תפקידו קמה לו שורה שלמה של אויבים והוא ממלא את חובתו הלאומית תוך סכנת נפשות מתמדת. יש לו בבית שני ילדים רכים, ועל כן אני מבקש לפטור אותו מחובת ההודות.

השופט : אני נעתר.
התובע : הווא להישבע כחוק, סנור בולדוג.

בולדוג : (קולו רך להפליא, כמעט דק, בניגוד גמור למבנה גופו) אני נשבע באלוהים לומר את האמת, את כל האמת ורק את האמת, לפי הוראות הממונים עלי.

התובע : אמור לכבוד השופט מהו תפקידך הרשמי.
בולדוג : אני מכה.
השופט : מכה ? בכ"ף ?
בולדוג : לא. במגלב.
התובע : ואת מי אתה מכה ?
בולדוג : רק את מי שהמונים עלי מצווים להכות.
התובע : התוכל להגיד לנו את מי הכית ביום הרביעי